

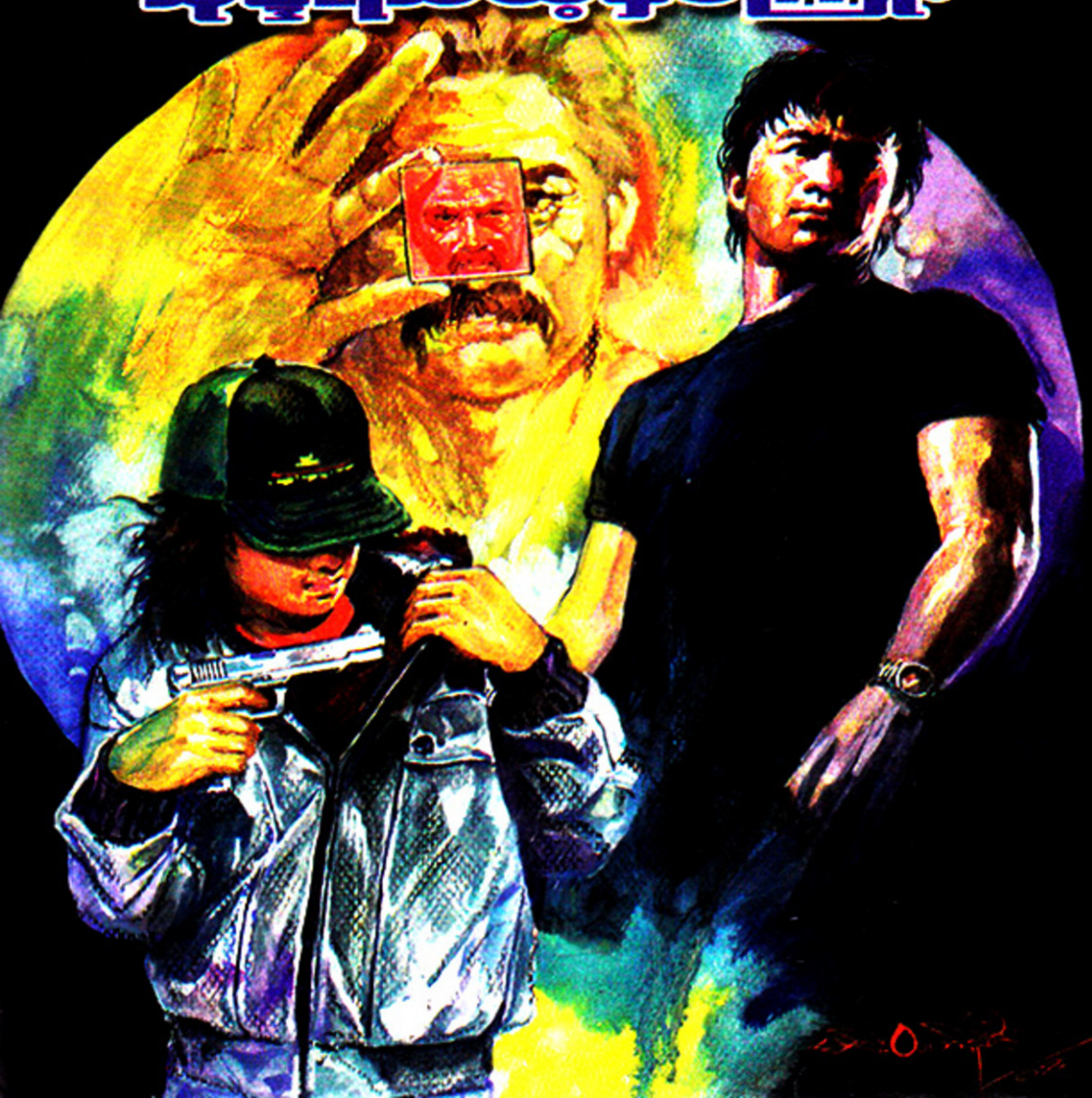

စိတ်ကုသနာဓာန

နေဦးသော်

ရှေ့နေ မ လေး **မေဝံရှား** နိုင်

သုန္ဒရီဆယ်နှစ်ကြီး

အပိုင်း(က)
ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေရှင်၏ နိဒါန်း

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... မိန်းကလေး”

စစချင်းမှာ မိမိကိုခေါ်မှန်း သုန္ဒရီမသိ။

အုန်းပင်တန်းနှင့် လမ်းကလေးပေါ်မှာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလျက် ပင်လယ်မှ လာသော လေညင်း ကို အရသာခံရင်း ကမ်းစပ်ဆီမှ အမျိုးမျိုးပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည့် ကလေးများ နှင့် မိန်းကလေး များ ထံ အာရုံရောက်နေသည် မို့ သတိမထားမိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

မိမိလိုပင်ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော မိန်းကလေးများ လည်း ရှိနေပြီး မိမိကိုခေါ်စရာလည်း အကြောင်း မရှိဟု ထင်ထားသည် ဖြစ်ရာ နောက်မှ ခေါ်သံကို ကြားမိသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်။

ရှေ့ကိုသာ ဆက်၍ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့သည် ။

“မိန်းကလေး ... မိန်းကလေး”

အသံက ပိုမိုနီးကပ်ပြီး ပိုမိုကျယ်လောင်လာ၍ သုန္ဒရီနား၌ ပြင်းစွာရိုက်ခတ်လာသည် ဖြစ်ရာ ပျံ့နေ သော အာရုံတွေ စုစည်းသွားရသည် ။ မိမိကိုများ ခေါ်နေသလားဟု အတွေးဝင်လာရ၏။

ထို့ကြောင့်ခြေလှမ်းကိုရပ်ကာ နောက်သို့လှည့်၍ အသံရှင်ကို ကြည့်

မိ၏။

အသံရှင်အမျိုးသားကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည် ။ ဆံပင်ကို သေ သပ်လှပစွာ ဖြီးသင်ထားပြီး စပွဲရှုပ်ပိ တောက်ခြောက်ရောင်နှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထား သည့် ထိုအမျိုးသားကြီးမှာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ခန့်ညားရုံမက အဆင့်အတန်းမြင့် သောသူ တစ်ဦးဖြစ် ကြောင်း သုန္ဒရီက ချက်ချင်း အကဲဖြတ် လိုက်နိုင်သ ည် ။

အသားအရေ နုနယ်ဝင်းဝါပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို ရိတ်သင်ထားကာ သဘောမ နောပြည့်ဝသော သဏ္ဍာန်ကို ဖော်ကျူးနေသည့်မျက်နှာနှင့် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော မျက်ဝန်းများက လေးစားခင်မင် ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည် ။

အပိုအလိုမရှိ၊ သေသပ်တိကျသော ရည်မွန်သည့် အပြုံးတစ်ပွင့်က သူ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ ခိုတွယ် လျက် ...။

ထိုအဏ္ဍ၌ သုန္ဒရီရင်ထဲ၌ ကမ်းစပ်မှ လှိုင်းလုံးများ လာရောက်ရိတ်ခတ်နေသည် ဟု ထင်လိုက် ရ၏။ မငြိမ်မသက် တဝုန်းဝုန်းရိတ်ခတ်သံများ ...။

အို ... ဘယ်လိုပါလိမ့် ။ တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည့် ဝေဒနာပေပဲ။

ဝန်ခံရလျှင်အလုပ်သဘောအရ လူပေါင်းစုံ၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားပုရိသ အရွယ်ပေါင်းစုံ၊ အလွှာပေါင်းစုံ အရောင်အသွေးပေါင်းစုံ၊ အကျင့်စရိုက်ပေါင်းစုံတို့ ကို တွေ့မြင်ဆက်ဆံခဲ့ရဖူးပါ၏။ သည် လို ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးခဲ့။ သက်တူရွယ်တူ လူချောလူလှတွေက ချစ်ပါသည် ဟု ပြောခြင်း ခံခဲ့ရသည့် အကြိမ်များ စွာတုန်းကပင်လျှင် သည် လို မလှုပ်ရှားခဲ့ဖူးပါ။

“မိန်းကလေး ... ဟို ... ဟို”

ထိုသူက ကြောင်၍ ငေးနေသော သုန္ဒရီကိုကြည့်ပြီး ခြေထောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ။

“ရှင်...”

သုန္ဒရီ သူညွှန်ပြရာ မိမိ၏ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။

“ဘာဖြစ်နေပါလိမ့် ...”

သို့သော် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမမြင်။ သူညွှန်ပြသည် ကို ဘာကြောင့် ဟူ၍ သဘောမပေါက်။

“မိန်းကလေးရဲ့ ဖိနပ်က ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက် ဖြစ်နေတယ်”

“ရှင် ...”

သုန္ဒရီ ပို၍ ကြောင်သွား၏။ သူဘာကိုဆိုလိုချင်ပါလိမ့်။ လာ၍ နောက်ပြောင်နေခြင်းတော့လည်း ဖြစ်ပုံမရ။ ဖိနပ်က ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်မဟုတ်လျှင် မည်သို့ဖြစ်ရပါမည်နည်း။ သုန္ဒရီ မျက်ခုံးက လေး တွန့်ကွေးသွား ကာ ...

“ဖိနပ်က ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်ပဲလေ”

သုန္ဒရီနှုတ်မှ စကားအချို့ ခုန်ထွက်သွား၏။

သူ့မျက်နှာ နီရောင်ပြေးသွားသည် ကို မြင်လိုက်ရသည် ။

“အို ... ဆောရီးပဲ။ ပြောတာ လောကြီးသွားလို့ ပါ။ ဖိနပ်က ကျွဲတစ်ဖက် နွားတစ်ဖက် ဖြစ်နေတာကို ပြောတာပါ။ မိန်းကလေး အလောတကြီး စီးလာလို့ ဖိနပ်မှားပြီး စီးလာမိတယ်ထင်လို့ ပါ။ တော်ကြာ ကောင်လေး တွေနဲ့ တွေ့ရင် အနောက်ခံနေရမှာ စိုးလို့ ”

“ရှင်”

သုန္ဒရီ “ရှင်” လိုက်ရပြန်၏။ သည် တစ်ခါ 'ရှင်' က အံ့ဩခြင်းကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်မိသွား ခြင်းနှင့် သူ၏ ရိုးသားမှုကို သဘောတွေ့သွားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“မှားလာတယ်ဆိုရင် ပြန်လဲလိုက်နော်”

သူက စေတနာနှင့် အတည်ပြောနေသည် ။

အဖြစ်က ဒီလိုပါ။

သုန္ဒရီစီးလာသည် က ယိုးဒယားမှ လာသော ဒီဇိုင်းသစ်ဖိနပ်ဖြစ်သည် ။ ဒီဇိုင်းသစ်ထွင်ထား သလို ဖက်ရှင်အသစ်အနေဖြင့် အပေါ်သားရေသားအခင်းမှာ တစ်ဖက်ကအဝါရောင်၊ တစ်ဖက်က အနက်ရောင် ထွင်၍ လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ဖိနပ်နှစ်ဖက်က ဖြုန်းခနဲကြည့်လျှင် အရောင်မတူသဖြင့် ဖိနပ်မှားစီး လာသည် ဟု ထင်စရာ။ ထိုဖိနပ်ဝယ်စဉ်ကပင် ကြည်ပြာက “မမသုန္ဒရီကလည်း ..။ တော်ကြာ ဒိတ်အောက်တဲ့ ကောင်လေးတွေ က ဒီဇိုင်းသစ်ဆိုတာကို မသိဘဲ ဖိနပ်မှားစီးလာတယ်ဆိုပြီး လောင်နေဦးမယ်” ဟု ပြောဖူးသည် ။ ယခုတော့ ကြည်ပြာပြောသလို ကြုံနေရပြီ။

သို့သော် သူက လောင်ခြင်းတော့မဟုတ်။ စေတနာနှင့် မသိရိုးသားစွာ ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကောင်ကလေးမဟုတ်။ လူကြီး ဖြစ်၏။

သုန္ဒရီ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“ဒါက ဒီဇိုင်းအသစ်ပါရှင်၊ ဖိနပ်မှားလာတာမဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောရမလား။ ထိုသို့ပြောလျှင် သူလာ ပြောမိခြင်းအတွက် အရှက်ရသွားပေ

လိမ့်မည်။ သူ့စေတနာကို အရှက်မရစေချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ...

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ ရုတ်တရက်ထွက်လာတာ ညီမလေးဖိနပ်တစ်ဖက်နဲ့ မှားစီးလာ မိတယ်။ ကျေးဇူးပဲနော် အစ်ကိုကြီး”

ဟု သုန္ဒရီပြောလိုက်ရ၏။

သူက ခေါင်းကလေးဆတ်၊ အပြုံးကလေးဖြင့်နှုတ်ဆက်ကာ သုန္ဒရီကိုဖြတ်၍ ကမ်းခြေဘက်သို့ ဆင်းသွား သည် ။

အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း နှင့် စတိုင်ပြည့်လှသော သူ့ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သုန္ဒရီ တစ်ကိုယ် တည်း ပြုံးကျန်ခဲ့လေသည် ။

ထိုအကြောင်းကိုပြန်ပြောသောအခါ ကြည်ပြာကသဘောကျလွန်းသဖြင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် အတော မသတ် ရယ်လေတော့သည် ။

ရယ်ရင်းက ...

“ကြည်ပြာပြောသားပဲ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ကြည်ပြာပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ပြီမဟုတ်လား”

ဟု လည်း ပြောသည် ။

သုန္ဒရီက ပြုံးရုံသာပြုံးနေမိ၏။ ရင်၌ ကျေနပ်ခြင်းပီတိတွေဖြင့် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းလျက်ရှိသည် ။

“ကောင်လေးချောချော ထောထောလေးဆိုရင် ဟုတ်သေးရဲ့ နော်။ ခုတော့လည်း ဆံဖြူသွားကျိုး အဘိုးကြီးဆိုတော့ မမိုက်ပါဘူး”

“ဆံဖြူသွားကျိုး အဘိုးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ လူကြီးလူခန့် တစ်ယောက်ပါ”

“အမယ် ... မမသုန္ဒရီက ကွယ်လို့ ကာလို့ ပါလား။ ဘာလဲ ... ။ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ဘဝစတာမို့ ဘဝစခါစကလေးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား။ ဟင်း ... ဟင်း”

သုန္ဒရီက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲပြတင်းမှ နေ၍ ကမ်းဆီသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိ၏။ အုန်းပင်များ ၏ လက်တံများ လေအသွဲ့မှာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည် ။

“မမသုန္ဒရီ ...”

ကြည်ဖြာက အနားမှာ လာရပ်ကာ ခေါ်သည် ။

“ဟင် ... ဘာလဲ ကြည်ဖြာ”

“အဲဒီလူကြီးကို ခွင်ဆင်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား”

မေးသည် ။ သုန္ဒရီ ပြန်မဖြေမိ။

“ကြည့်ရတာ ထောင့်ပုံလား ... ဟင်း”

ကြည်ဖြာထံမှ မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်ထွက်လာပြန်သည် ။

ကြည်ဖြာအမေးကို မဖြေဘဲ ...

“ကြည်ဖြာ”

“ရှင်...”

“သူ့ကို ငါပြမယ် ။ နင် အမြန်ဆုံး သူ့အကြောင်း စနည်းနာစမ်း”

“အိုကေ ...”

*

ညနေခင်းဖြစ်သည် ။

ကျနေရောင်က လှိုင်းတွေပေါ်တွင် ခိုနား၍ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လင်းလက်နေသည် မှာ ကြည့်မဝ နိုင်စရာပင်။

ကမ်းခြေမှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသူများ ဖြင့် အသက်ဝင်နေ၏။ လှိုင်းလုံးများကြား၌ လှိုင်းစီးဆော့ ကစားနေသူများကလည်း ဟိုမှာ သည် မှာ ...။

ထိုလှိုင်းစီးနေသူများ ထဲမှာ သုန္ဒရီပါသည် ။ ဘောကွင်းပေါ်မှာ ဇိမ်ယူလျက် တငြိမ်ငြိမ်လှိုင်း အရသာကို ခံစားရင်း သုန္ဒရီအကြည့်က ကမ်းပေါ်သို့ရောက်နေသည် ။

ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ စပို့ရှပ်မိုးပြာရောင်၊ ဘောင်းဘီတိုအဖြူဖြင့် သုန္ဒရီတွေ့ဖူးသော လူကြီးက ပင်လယ် လေကို ရှူရင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည် ။ သုန္ဒရီ၏ မင်းသားကြီး ...။

ထိုသူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကြည်ပြာရှိနေသည် ။

ကြည်ပြာက လက်ကိုထောင်လိုက်၏။ အချိန်းအချက်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ဘေးလူများ မသိ။ သုန္ဒရီက ပြုံးလိုက်သည် ။ အချိန်ကျပြီ။

မိမိစီးနေသော ဘောကွင်းကို လှိုင်းတစ်လုံးအရိုက်တွင် လက်လွှတ်လိုက်သည် ။ လှိုင်းနှင့်အတူ ဘောကွင်း က ဝေးသွား၏။ သုန္ဒရီက လှိုင်းကြားမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်သွားသည် ။

ရေကူးကျွမ်းပြီးသား သုန္ဒရီအဖို့ ပြဿနာလုံးဝမရှိပါ။ သို့သော် အခြေအနေအရ သုန္ဒရီက ရေနစ်ဟန် ပြုလိုက်သည် ။ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရေထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ကာ လက်ကိုမြှောက်၍ ယက်ကန်ယက် ကန်ပြုလုပ်လိုက်သည် ။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည်ပြာက မြင်သည် ။

မြင်မြင်ချင်းပင် ကြည်ပြာသည် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသူ
မင်းသားကြီးနားသို့ ပြေးသွားပြီး ...

“အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီး ... ကယ်ပါဦး။ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... မမ
ရေနစ်နေပြီ”

ဟု လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် ပြော
သည်။

“ဟင် ... ဘယ်မှာ လဲ ... ဘယ်မှာ လဲ ...”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... တွေ့လား။ လက်ကလေးပဲ ပေါ်နေတယ်။
လုပ်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်။ မြန်မြန်ကယ် ပါ။ မမက ရေကောင်းကောင်း
မကူးတက်ဘူး”

“ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ”

မင်းသားကြီးကလည်း စိတ်ပူစွာဖြင့် ကမ်းစပ်ရှိရာပြေးပြီး ရေထဲသို့
ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ငါးတစ်ကောင်လို ရေကို ကျွမ်းကျင်လှပ
စွာ ကူးခတ်ပြီး သုန္ဒရီရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

သုန္ဒရီက နစ်သွားဟန် ရေထဲသို့ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက် နှစ်လို
က်၏။

သူက သုန္ဒရီရှိရာသို့ တိုးဝင်လာကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သုန္ဒရီ၏ ခါး
ကို ဆွဲယူသိုင်းဖက် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရေ
ကိုယက်ပြီး ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ပြန်ကူးလာသည်။

ကြည်ပြာက ကမ်းပေါ်မှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေဆဲ။

သုန္ဒရီက သတိမလစ်ပါ။ သူမကို ဖက်ထားသော မင်းသားကြီး၏ အ

ထိအတွေ့ကို ကောင်း ကောင်းသိနေ ပါသည်။ သို့သော် သတိလစ်နေဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

မင်းသားကြီးက သုန္ဒရီကို ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်ပေါ်သို့ ပွေ့ချိုသွားပြီး သောင်ပြင်တစ်နေရာမှာ ချသည်။

“မမ ... မမ ... မမ သတိရပြီလား”

“အင်း ... အင်း”

သုန္ဒရီက ညည်းဟန်ပြုလိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ...။ သူ ရေ မနစ်ပါဘူး။ ရေလည်း မမွန်းပါဘူး။ လန့်ရုံလန့်သွားတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီးသာ မကယ်ရင် မမတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

သုန္ဒရီ မျက်ခွံလေးတွေကို ဟရုံလေး ဖွင့်ကြည့်၏။

ရေစိုနေသော ရေကူးဝတ်စုံနှင့် သုန္ဒရီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအလှကြောင့် မင်းသားကြီးခမျာ ရင်ဖိုနေ ပုံရပါသည်။ ရင်ထဲက ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို လူးလွန်းပြီး မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“မမ သတိရ လာပြီလား”

“မိန်းကလေး ... သတိရပြီလား”

သုန္ဒရီက ဟိုငေးသည် ငေးပြုပြီးမှ ...

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ရေနစ်သွားတာလား”

ယောင်ဝါးဝါးမေးလိုက်၏။ လှဲနေရာမှ ထ၍ ထိုင်လိုက်၏။

“လမ်းမီးတော့ ရှိပါတယ်။ ဆရာလျှောက်သွားလို့ ရမှာ ပါ”

“ဟုတ်တယ် မမ ... ။ လှိုင်းအပုတ်မှာ ဘောကွင်းလွတ်သွားပြီး ရေ ထဲနစ်သွားတာလေ။ ဟောဒီ အစ်ကိုကြီး ကယ်ပေလို့ ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ သုန္ဒရီမှာ အစ်ကိုကြီးပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

သုန္ဒရီက သူ့ကိုကြည့်ပြီး မခွဲတရို့ ကျေးဇူးစကားကို ဆိုလိုက်သည် ။

“နာမည်က သုန္ဒရီတဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ကဲ ... ကဲ လေတိုက်ပြီး အအေးပတ်နေမယ်။ အဆောင်ပြန်ပြီး အဝတ်လဲပါ။ နွေးနွေးထွေး ထွေးနေ လိုက်ပါ။ အစ်ကိုကြီးသွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

မင်းသားကြီးက သုန္ဒရီမျက်နှာမှ တစ်ဆင့် ခန္ဓကိုယ်အလှကိုတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ကာ နေရာမှ ထ၍ ထွက်သွား သည် ။

မင်းသားကြီး၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေသော သုန္ဒရီ၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် ထောင်ထားသော လက်မ တစ်ချောင်းပေါ်လာ၏။

ကြည်ပြာ၏ လက်မပင်ဖြစ်သည် ။

“ကြည်ပြာရဲ့ အိုက်တင် ကောင်းတယ်နော် မမ...”

သုန္ဒရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ပင်လယ်ဘက်မှ လေတဖြူးဖြူးကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသော်လည်း ရင်ထဲမှာ နွေးလျက် ရှိသည် ဟု ထင်မိပြန်လေ၏။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

သုန္ဒရီက တံခါးကို ဖွဖွခေါက်လိုက်သည်။ ။

“ဝင်ခဲ့ပါ။ တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာပါ”

အထဲမှ အသံပေါ်လာသည်။ ။ သုန္ဒရီ၏ မင်းသားကြီးအသံဖြစ်သည်။ ။

အထဲကိုမဝင်မီ သုန္ဒရီက သူမ၏ အင်္ကျီ၊ ထဘီတို့ ကို တစ်ချက်ပြုပြင် လိုက်သေးသည်။ ။

သည် ကိုမလာမီကလည်း မှန်ရှေ့မှာ သုန္ဒရီ အသေအချာပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်းလာခဲ့သည်။ ။ မိက်ကပ် တွေ၊ သနပ်ခါးတွေကို ပင်ကိုအလှပေါ် ထင်ဆင့်ပြီးတင်ထားသည် မို့ သုန္ဒရီမျက်နှာလေးက ရုပ်ရှင်မင်း သမီးတွေထက် ပင် ပိုလှနေသည် ဟု ဆိုနိုင်၏။

ပြီးတော့ ဝတ်ဆင်ထားသည် ကိုလည်း ကြည့် ...။

အပေါ်ကဝတ်ထားသောအင်္ကျီက အသားပါးပါး၊ ပျော့ပျော့ကလေးဖြစ်ပြီး လည်က အတန်ဟိုက် သည်။ ။ သည် တော့ ရင်ညွန့်သား ဝင်းဝင်းကလေးပင် ပေါ်နေ၏။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကွတ်တီ ကျနေသော အင်္ကျီသား ပါးပါးကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းအလှတို့ က ကောင်ကြောင်းပီသစွာ ပေါ်လွင် လွန်းလှ၏။

ဝတ်ထားသည့် ထဘီကလည်း အပျော့သားထမီစကတ်ဖြစ်သည်။ ။ သည် တော့ အောက်ပိုင်း အချိုးအဆစ်၊ အကွေ့အဝိုက်တွေက ပန်းချီဆရာလက်မှီပြင်ချရလောက်သည်။ ။

ယခုအချိန်မှာ သုန္ဒရီကိုမြင်သူ အဘယ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ရင်မဖို၊ စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ နေနိုင်ပါ မည်နည်း။

ကျေနပ်သော အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ သုန္ဒရီ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည် ။

စားပွဲမှာ မင်းသားကြီးကို မျှော်လင့်ထားသလို တွေ့လိုက်ရသည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ ပုလင်းပြား ကလေးနှင့် ရေသန့်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ အမြည်းပန်းကန်များ တွေ့ရ၏။ မင်းသားကြီး ဇိမ်ယူနေပုံရသည် ။

အခန်း၏ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည့် သုန္ဒရီကို မင်းသားကြီး ငေးသွားသည် ။

ငေးရမည်လေ...။ အခန်းတွင်း လှမ်းဝင်လာသည် ကပင် သုန္ဒရီဟန် ပန်ကစင်မြင့်ထက်မှ မော်ဒယ်လ် မ လေး လို ။ အယိမ်းအနွဲ့၊ အလှုပ်အရှားတွေနှင့် ...။ မျက်နှာပေးကလည်း အမူပိုပို ...။

“ဟင် ... အစ်ကိုကြီးကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်”

သုန္ဒရီက အားနာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။ အသံမှာ ဆွဲငင်အားပြင်းလှသည် ။

မင်းသားကြီးက ပြုံးလိုက်၏။

“အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ ရပါတယ်။ ထိုင်ပါ”

ထိုင်နေရာကထကာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲပေးသည် ။ ထိုင်ခုံဆွဲပေးဟန်ကိုကြည့်၍ မင်းသားကြီး ထွေနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သုန္ဒရီ သဘောပေါက်လိုက်သည် ။

“နေပါ အစ်ကိုကြီးရယ် ... ။ သုန္ဒရီဘာသာ ဆွဲပြီးထိုင်ပါ့မယ်”

“အို ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အစ်ကိုကြီးက အိမ်ရှင်၊ သုန္ဒရီက ဧည့်သည် ပဲဟာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုကြီး”

မင်းသားကြီးသူ၏ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်သည် ။ သုန္ဒရီကသူ့ရှေ့မှာ ဖြစ်သည် ။ စားပွဲကလေးခြားနေ သော်လည်း အကယ်စင်စစ် အကွာအဝေးက မလှမ်းလှ။

“နေလို့ ကောင်းရဲ့ လား အစ်ကိုကြီးက အအေးမိပြီး ဖျားနာနေမှာ စိုးတာ”

မင်းသားကြီးက ယမကာအရှိန်ကြောင့်ထင်၏။ စကားသွက်လှ၏။ စကားပြောရင်းက သူ၏ အ ကြည့် များ သုန္ဒရီ အလှမှာ ငြိတွယ်နေသည် ကို သုန္ဒရီ သတိပြုမိ၏။

ဝီဝီသသပြုံးလိုက်ကာ သုန္ဒရီက ...

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ဆေးလည်း ကြိုသောက်ထားပါတယ်”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

“ကဲ ... ပြော ။ အစ်ကိုကြီး ဘာကူညီရမလဲ”

“ဟင် အစ်ကိုကြီးကလည်း သုန္ဒရီမြင်တာနဲ့ ကူညီဖို့ ပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ။ သုန္ဒရီက ဒုက္ခသည် မ လေး ကျနေတာပဲ”

နဲ့လိုက်၏။

“ဆောရီး ...။ အစ်ကိုကြီး စေတနာစိတ်စောသွားတယ်”

“အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလာပြောရင်း နှုတ်ဆက်ချင်လို့

ပါ”

“ဟင် ...”

မင်းသားကြီး မျက်လုံးအနည်းငယ်ဝိုင်းသွား၏။

“သုန္ဒရီတို့ မနက်ဖြန် မနက် ပြန်တော့မယ်လေ”

“အိုး ... လောလိုက်တာ၊ အပန်းလာဖြေတာပဲ။ နေပါဦးတော့လား”

“နေချင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ် ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်က လေးတွေကလည်း ရှိသေးတော့ မပြန်ချင်ဘဲ ပြန်ရမှာ ပါ”

“အင်း ... အစ်ကိုကြီးတို့ က ခုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာ။ ခွဲကြဖို့ တောင် အချိန်က ရောက် လာပြီ”

“သုန္ဒရီကလည်း အစ်ကိုကြီးလိုပါပဲ။ ညနေက အစ်ကိုကြီး သုန္ဒရီကို ကယ်ပေးခဲ့တာကို သုန္ဒရီ တစ်သက် မမေ့ပါဘူးနော်။ သုန္ဒရီ ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုကြီးကို ထာဝရ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် မှတ်ထားမှာ ပါ။ ဒါပြောချင်လို့ သုန္ဒရီ လာတာပါ။ အစ်ကိုကြီးကို သုန္ဒရီ ကန်တော့ပါရစေ”

သုန္ဒရီက ပြောပြောဆိုဆိုပင်ထိုင်နေရာမှ ထကာ မင်းသားကြီး၏ ခြေထောက်နားသို့ တိုးရွှေ့ကာ ကြမ်းပြင် တွင် ထိုင်လျက် ကန်တော့လိုက်သည် ။

“အို ... အဲဒီလောက်အထိ မလိုပါဘူး။ သုန္ဒရီရယ် ထပါ”

မင်းသားကြီးက အားနာဟန်ဖြင့် ကန်တော့နေသော သုန္ဒရီကို ပြောသည် ။

သုန္ဒရီက သုံးကြိမ်ဦးချလိုက်သည် ။

မင်းသားကြီး၏ အပေါ်မှ စီးမိုးနေသာ အကြည့်များကို သုန္ဒရီ သတိ

ထားမိနေ၏။

“သာဓုပါဗျာ ... သာဓုပါ ... သာဓုပါ ...။ ကျန်းမာပါစေ။ ချမ်းသာပါစေ”

မင်းသားကြီး၏ အသံများ လှုပ်ခုန်နေ၏။

သုန္ဒရီက အပြုံးကလေးဖြင့်ပင် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည် ။ ဤနေရာ၌ သုန္ဒရီအဖို့ အရေးကြီး သွားပေပြီ။ ထိုင်နေရာမှ အထမှာ ခြေထောက်တွေ တစ်ခုချွတ်ချော်သွားသလို လူက ယိုင်သွား၏။ ယိုင်သွား သည်က မင်းသားကြီးဘက်သို့ပါ။

“အို ... အမေ”

“ဟာ...”

မင်းသားကြီးက ယိုင်သွားသော သုန္ဒရီကို မလဲမပြိုစေရန် ဖမ်းထိန်းလိုက်သည် ။ သို့သော် သုန္ဒရီက အရှိန်နှင့်လဲပြိုသွားရာ မင်းသားကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တန်း၍ ရောက်သွားသည် ။ မျှော်လင့် တွက်ဆထားသလို ကွက်တိပါပဲ။

မင်းသားကြီးက ဖက်ထားသလို ဖြစ်သွားသည် ။

သုန္ဒရီက ရှက်ရွံ့သွားသလို မော့ကြည့်ပြီး ပြန်လည်ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည် ။

သို့သော် ယစ်ရွှေရည်ရော၊ အချစ်ပါ အရှိန်တက်နေပြီဖြစ်သော မင်းသားကြီးအဖို့ သုန္ဒရီကို ပြန်လွှတ်မပေး နိုင်တော့ပါ။ ဖက်ထားသလိုဖြစ်နေသော လက်များကို ဖြေလျှော့မပေးဘဲ ပို၍ တင်း ကျပ်စွာ တိုး၍ ဖက်လိုက် လေသည် ။

“အို ... အစ်ကိုကြီး”

မင်းသားကြီး၏ မျက်နှာက သုန္ဒရီမျက်နှာနှင့် နီးကပ်လာ၏။ မင်းသားကြီး၏ အသက်ရှူ သံပြင်းပြင်းနှင့် ရင်ခုန်သံကြမ်းကြမ်းကို သုန္ဒရီ ကြားရ၏။ မင်းသားကြီး၏ မျက်လုံးရီဝေဝေကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရ၏။

သုန္ဒရီ မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း ... ။

သုန္ဒရီမျက်လုံးလေးများကို မှီ တ်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

ပန်းကလေးပေါ် လိပ်ပြာနားခိုခဲ့လေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာ ...

တံခါးပွင့် လာပြီး ကြည်ပြာဝင်လာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

“မမ ... မမ ... ဟင် ... အို”

ကြည်ပြာ၏ အထိတ်တလန့် အာမေဠိတ်သံများ ... ။

*

အပိုင်း(ခ)

ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေရှင်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း

အဇ္ဈာကောင်းကင်ပြာပြာကြီးတွင် ငွေတိမ်ဖြူတစ်စနှစ်စက ရုပ်ရှင်
ထဲက အနှေးပြကွက်လို တရွေ့ရွေ့။ အရှေ့ဘက်တိမ်တစ်အုပ်ကို တိုးဝှေ့
ကာ နေခြည်က ခပ်ဖျော့ဖျော့ဖြာကျလာသည် ။ မနက်စော စောက ရွာ
လိုက်သော မိုးတစ်ပြိုက်ကြောင့် မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံး စိမ်းစိုသစ်
လွင်နေသည် ။ နွေတုန်းက ညှိုးခဲ့၊ ခြောက်ခဲ့သော သစ်ပင် တို့ သည် မြဝ
တ်ရုံကိုခြုံလျက် ခေါင်းတို့ ကို မော့နေကြသည် ။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သော မြေနီလမ်းကလေးမှာ ဗွက်
အိုင်အချို့ ရှိနေသည် ။

“ရှေ့တစ်ကွေ့ဆို ရောက်ပါပြီ”

ကျွန်တော်က ရှေ့မှ လျှောက်နေရာမှ ရပ်ကာ နောက်မှ လိုက်လာသူ
ရှားကို လှည့်၍ ပြော လိုက်သည် ။ ရှားက ရယ်ရွှင်ပြီးတုံ့ဖြင့် ...

“ကိုကိုတစ်ကွေ့တွေကလည်း များ လိုက်တာ။ အခုပဲ ကွေ့လာခဲ့တာ
ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ”

ဟု ပြန်ပြောသည် ။ ပြောနေရင်း ရေအိုင်ငယ်ကို လှမ်း၍ ကျော်သည်
။ အိုင်ကိုအကျော်တွင် ကမ်းလာသော လက်ကို ကျွန်တော်ကဖမ်း၍ တ
ည့်မတ်ပေးလိုက်သည် ။

“ဒီတစ်ခါ တကယ်ရောက်တာပါ”

“ရောက်လည်း ရောက်ရော မုန့်က ကုန်ပြီဆိုရင် သေရောပေါ့နော်”

ရှား၏ အနောင်အပြောင်စကား ...။

“ကုန်တော့ မကုန်လောက်သေးပါဘူး။ ရေနည်းနည်းရောရုံလောက် ပဲ ရှိဦးမှာ ပါ”

ကျွန်တော်က ရယ်စရာ ပြန်ပြောသည်။ ။

လမ်းကလေးဆုံးသည် နှင့် အိမ်နံပါတ်ကို ကျွန်တော်က လိုက်ကြည့် သည်။ ။

“ရောက်ဖူးတယ်လည်း ဆိုသေးရဲ့ ၊ ခုမှ အိမ်နံပါတ်လိုက်ရှာနေတယ် ”

ရှားက အားမလို အားမရ ပြောသည်။ ။

“ရောက်ဖူးတာ မှန်ပေမယ့် ကြာသွားပြီလေ ရှားရယ်။ ဒီတော့ နည်း နည်းတော့ ပြန်စိမ်း သွားတာပေါ့”

“ဟေ့ ... ညီလေးနဲ့ ညီမလေး ...။ အိမ်က ဒီမှာ ကွ”

ကျွန်တော် အိမ်နံပါတ်ရှာနေသည့်ဘက်မှ မဟုတ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် နောက်ကျောဆီမှ ပေါ်လာ သော အသံကြောင့် ရှားရော၊ ကျွန်တော်ပါ ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ။ ခြံဝမှ ထွက်၍ ခေါ် နေသော ကိုယု။ စာရေးဆရာ၊ ရှေ့နေ ချစ်ကိုကိုယု။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီကို အားကိုးပြီး ရှားကလိုက်လာတာ။ ဒီကျတော့ ယောင်ဝါးယောင်ဝါးနဲ့ ။ ခုပဲ ကြည့်လေ။ ဟိုဘက်မှာ အိမ်လိုက်ရှာနေ တာ”

ရှားက ရယ်မော၍ ပြောရင်း ခြံတွင်းဝင်သွားသည် ။ ကျွန်တော် က နောက်မှ လိုက်သွားသည် ။

“ကိုယုတို့ ရပ်ကွက်က အိမ်ပုံစံတွေက အားလုံးတူနေသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွား တာပေါ့”

“ကဲ ... လာ ... အိမ်ပေါ်တက်။ စောစောကပဲ ဆရာဦးကျော်ဇေယျ တို့ ဆရာဦးဆောင်းတို့ ပြန်သွားကြ တယ်”

“ဆရာတို့ က ပြန်တောင်သွားပြီကိုး။ ဒါဆို ရှားတို့ ဖို့ ကျန်ပါဦးမ လား မသိဘူး”

“မပူပါနဲ့ ညီမလေးရာ။ အစ်ကိုကြီးက စောစောကတည်းက ရေများ များ ရောထားတာပါ”

“ကဲ ... ရှား ... တွေ့လား။ ကိုကိုပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

ရှားနှင့်ကျွန်တော် ရယ်စရာတွေပြောရင်း အိမ်ပေါ်ရောက်သွားကြသ ည် ။ အိမ်ပေါ်မှာ ဧည့် သည် အနည်း အကျဉ်းသာ ရှိတော့၏။ ကျွန်တော် တို့ မသိသော ဧည့်သည် များ ဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်ထဲက ဧည့်သည် များ ဖြစ် ပေ လိမ့်မည်။

ရှားနှင့် ကျွန်တော် ဘုရားကို ဦးစွာဝတ်ပြုကြသည် ။

“ကိုနန္ဒာမိုးကြယ်တို့ မလာဘူးလား”

“သူတို့ က အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေတာ။ ပြန်သွားကြပြီ။ ညီမရေ ... လာပါဦးကွာ”

ကိုယုက ကျွန်တော်တို့ ကိုနေရာချပေးရင်း သူ၏ ဇနီးသည် ကို အ နားသို့လှမ်းခေါ်ကာ မိတ်ဆက် ပေးသည် ။

“ဒါက စာရေးဆရာနေသော်။ မေစံရှားဝတ္ထုတွေနဲ့ နာမည်ကြီးနေတာ။ သူကတော့ အစ်ကို မကြာခဏ ပြောပြောနေတဲ့ ရှေ့နေမလေး မေစံရှား ...။ ကိုနေသော်ရဲ့ မင်းသမီးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ဆရာ ကိုနေသော် ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရလို့ မေစံရှား အကြောင်းတွေကို သိရသလို အစ်ကိုကလည်း ပြောဖူးနေတော့ နာမည်ကတော့ ရင်းနှီးနေတာ ကြာပါပြီ။ လူကိုတော့ ခုမှ မြင်ဖူးတယ်”

ကျွန်တော်က ဝင်၍ ...

“လူက ချောတယ်မဟုတ်လား ...”

ဟု နောက်လိုက်သည် ။ ရှားက ရယ်နေစဉ် ကိုယုက ကြားဝင်ကာ

...

“ဦးလေးနဲ့ ဆို လိုက်ဖက်ညီပါတယ်။ ဟိုဇာတ်ထဲက အတိုင်းပဲ”

ဟု ပြော၏။

“ဘယ်ဇာတ်လဲ”

“မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီ”

“ဟာဗျာ ... ကိုယုက လုပ်ရော့မယ်”

ရယ်သံတွေ ဝေစည်သွားသည် ။

ကျွန်တော်နှင့်ရှားတို့ ၏ ရှေ့သို့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပန်းကန်များ ရောက်လာကာ လူရွယ်တစ် ယောက်က ဟင်းရည်များ လိုက်ထည့်ပေးသည်

။

“ကဲ ... ရှက်မနေနဲ့ နော် ညီမလေး။ အဝစား ...။ ညီလေးကိုတော့

မပြောတော့ဘူး”

“အဲဒါတော့ ကိုယုက မျက်နှာလိုက်တာပဲဗျ”

“ဟုတ်ဘူးလေကွာ ...။ ညီမလေးစားရင် ညီလေး ဝ သလိုပဲပေါ့”

“ဗိုက်ချင်းမှ မတူတာ ကိုယုရာ”

“ဟော တွေ့လား အစ်ကိုကြီး။ အစ်ကိုကြီး ညီက ရတောင်မရသေးဘူး။ ခုကတည်းက သွေးက ကွဲနေပြီ”

ရှား၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုယုက ကွမ်းဝါးထားသဖြင့် ရဲနေသောသွားများ ပေါ်အောင် ရယ်လေ သည် ။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည် ။
ပရာဒိုကျောက်စိမ်းရောင် ဖြစ်၏။

ကိုယုက လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ညီလေးတို့ စားကြဦး။ အစ်ကိုကြီး ဧည့်သည် ကို သွားကြိုလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ ထသွားသည် ။

“ဟင်းချက်လက်ရာ ကောင်းတယ်။ ကိုကိုအကြိုက်ပဲ”

ဟု ကျွန်တော်ကပြောသဖြင့် ရှားက လိုက်ပွဲပန်းကန်ထဲမှ မုန့်ဖတ်များ ထပ်ထည့်ပေးသည် ။ အလယ်တည့် ပန်းကန်မှ ဟင်းရည်ကိုပါခပ်ထည့်ပေးမည်အပြု ဟင်းရည်လိုက်သော လူရွယ်က ဟင်းရည်လာ၍ ထည့်ပေးသည် ။

“အစ်ကိုကြီးတို့ မလာတော့ဘူးတောင် ထင်တာ”

ဧည့်သည် များ နှင့်အတူ အိမ်ပေါ်တက်လာသော ကိုယုအသံ ...။

“ထွက်လာခါနီးမှာ ကုမ္ပဏီက ဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ မှာ စရာရှိတာတွေ လှမ်းပြောနေရတာ နည်းနည်းကြာ သွားတယ်ကွာ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မဟေသီ အလှပြင်တာကလည်း နည်းနည်း ကြာသွားတယ် ဆိုပါတော့”

ဧည့်သည် ကလည်း ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် တုံပြန်သည် ။

မုန့်စားရင်း ကျွန်တော်တို့ လှမ်းကြည့်မိကြ၏။

ကိုယုက ရှေ့ဆုံးက ... ။ ကိုယုနောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ ခန့်ညားထည်ဝါသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး။ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း ၊ ရုပ်ရည်သန့်သန့်။ စပိုရပ်အပြာနုနှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီနှင့် ...။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ နောက်မှ ပါလာသူကား အသက်အစိတ်ခန့်ရှိ သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်၊ အချိုးအဆစ်ကျန လှပသော မှော်ဝင်ပန်းပုသူဇာ ကလေးဖြစ်သည် ။

လူကလည်း လှ အဆင်တန်ဆာကလည်း ကြွ၍ မြင်သူငေးလောက်သည့် အမျိုးသမီးဟု ဆိုရမည်။

သူတို့ အပြောအရ လင်မယားဟု ယူဆလိုက်ရသော်လည်း အသက်အရွယ်အနေအထားက ကွာနေသည် ။ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ နုပျိုသည်ဟု ဆိုရငြား အမျိုးသမီးနှင့်ယှဉ်လျှင် သားအဖဟု ပြော၍ ရလောက်သည် ။ အရွယ် က နှစ်အချိုးတစ်။

ထိုစုံတွဲကို ကျွန်တော့်နည်းတူ ရှားသည် လည်း အာရုံစိုက်နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထား လိုက်မိသည် ။

ကိုယုက ထိုစုံတွဲကို ခေါင်းရင်းကျကျတွင် ရှိသော ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး နေရာချ ပေးသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာ သူတို့ ဝင်ထို

င်ကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှင့် သူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားကြသည် ။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ကိုယုက ကြားမှ နေ၍ ကျွန်တော်တို့ စုံတွဲနှင့် ထိုစုံတွဲကို တစ်ပြန်တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေပေါ့ ။ ညီလေး ၊ ညီမလေးတွေလို ချစ်ရသူတွေပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ။ သူက စာရေးဆရာ ကိုနေသော်။ သူကတော့ ရှေ့နေမလေး မေစံရှား”

ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်သည် ။ ဒါကယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ပဲဖြစ်သည် ။ ရှားသည် လည်း အပြုံးက လေးနှင့် ပါပဲ။

“ညီလေး နဲ့ ညီမလေး ... ဒီက အစ်ကိုကြီးက ကိုယ်အကြံပေးလုပ်နေတဲ့ စန်းသော်တာကုမ္ပဏီရဲ့ သူဌေး ဦးထွန်းမြတ်မင်း။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဇနီး ဒေါ်သုန္ဒရီ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်က စာပေသမား မဟုတ်လို့ နာမည်ကိုမရင်းနှီးပေမယ့် စာပေ သမားတွေကိုတော့ လေးစားသူပါ။ မေစံရှားနာမည်ကတော့ ကျော်နေတဲ့ သူမို့ ကြားဖူးနေပါတယ်”

ဦးထွန်းမြတ်မင်းက ရည်မွန်ချေငံစွာ ပြောသည် ။ သူ၏ အပြောမှာ မာန်မာနမရှိဘဲ ရိုးသား ပွင့်လင်းမှု ပါဝင်နေကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ဦးထွန်းမြတ်မင်း၏ ဘေးမှ သုန္ဒရီက ဦးထွန်းမြတ် မင်းစကားပြောနေစဉ် ကျွန်တော်နှင့်ရှားကို ပြုံး၍ ပြသည် ။

သို့သော် ...

သုန္ဒရီအကြည့်များကရှားထံအရောက်တွင် အပြုံးတွေလွင့်ပြယ်သွား

ကာ မျက်လုံးကြည် ကြည် ကလေးတွေ ညှို့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အပြုံးကို ချက်ချင်းဖန်ဆင်းလိုက်သော်လည်း အကြည့်တွေ လွှဲဖယ်ကာ မျက်လွှာ ချလိုက်ရင်း မုန့်ပန်းကန်သို့ စိုက်သွားသည်။ ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးထွန်းမြတ် မင်းအတွက် မုန့်ပန်းကန်ထဲသို့ မုန့်ကြွပ်ထည့်ပေး လျက် အချဉ်ညှစ် ပေးနေသော သူမ၏ လက်များ မသိမသာတုန်နေသည်။ ။

“ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့် ...”

ဘာကြောင့်များ ပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့်စဉ်မှ သည် မျက်နှာကို မြင်ဖူး သလိုပဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိပြန်သည်။ ။ မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့ခဲ့ဖူး သည် ဆိုသည် ကိုမူ စဉ်းစားမရ။ ရင်းနှီးကျွမ်း ဝင်ဖူးသူထဲက မဟုတ် တာတော့ သေချာသည်။ ။

ရှားကို ကျွန်တော်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ရှားက ဘာမှ မထူးခြားသလို မုန့်ကိုငုံ၍ စားနေသည်။ ။

စကားဝိုင်းမှာ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ။

သို့သော် ဦးထွန်းမြတ်မင်းနှင့် သုန္ဒရီတို့ မုန့်စားရင်း တီးတိုးပြောနေကြပုံ၊ မုန့်ထပ်ထည့်ပေးရင်း လုပ်ပြုံး နေကြပုံများမှာ ဆယ်ကျော်သက်စုံတွဲတစ်တွဲလိုပင် ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ လက်ထပ်ကြသည် မှာ မကြာသေးဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိသည်။ ။

ကိုယုက အလှူမှ ပြန်တော့မည့်ဧည့်သည် များကို နှုတ်ဆက်နေသည့် မို့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးနှင့် ဦးထွန်းမြတ်မင်းတို့ နှစ်ဦးသာ။ ။

“အအိပြေအောင် အအေးလေးတွေ သောက်ပါဦး”

ကိုယု၏ ဇနီးက အချိုရည်ဘူးများကို လာချပေးသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ မုန့်စားပြီးတော့ ဦးထွန်းမြတ်မင်းတို့ စားမပြီးသေး။ စကားတပြောပြောနှင့် အပြုံးအရယ် တွေနှင့် ...။ ထိုကြားမှ သုန္ဒရီအကြည့်က ရှားနှင့် ကျွန်တော့်ထံ ဖျတ်ခနဲ ဝေခနဲ ရောက်လာတက်သည် ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်မိ၏။

လှပညက်နုပြီးအပြစ်ကင်းအောင်လှနေသော သုန္ဒရီ၏ မျက်နှာပြင်မှာ တစ်ခုခုမှန်း ကျပ်နေဟန်ကလေးက ဖုံးကွယ်မရ။ မိက်ကပ်ပါးပါးလေးလူးထားသော နဖူးပြင်မှာ ချွေးကလေး တွေ စို့နေ၏။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ် မွေးဖွားနေသည် ။

ရှားကိုကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘာမျှ မသိမမြင်ဟန်၊ သတိမထားဟန် ဖြစ် ပုံမှန်အတိုင်းရှိ၏။

ကိုယုက လက်ဖက်ပန်းကန်၊ ကိတ်မုန့်ပန်းကန်နှင့် ကော်ဖီပန်းကန် များ ထပ်မံ၍ လာချ ပေးသည် ။

“ဟ ... များ လှချည်လား ကိုယုရ။ မုန့်ရော၊ အအေးရော၊ အပူရော”

“စားစမ်းပါ ညီလေးရော၊ အလှူလေကွာ... ။ စေတနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်းပြီး လှူတာ”

“အစ်ကိုကြီး ရှားတို့ ပြန်မယ် ။ ဒီကနေပြန်ရန် ရှားအဒေါ် တစ်ယောက်ဆီ ဝင်ရဦးမှာ မို့ ...”

ရှားက ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ကောက်ကာငင်ကာ ဝင်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်ပင် အံ့အား သင့်သွားသည် ။ ရှားအဒေါ်ထံဝင်မည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုလည်း မပြောခဲ့ပါ။ သွားစရာ၊ လည်စရာ အဒေါ်လည်း ရှားတွင် မရှိပါ ။ သို့သော် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်တွေးမိသွားသဖြင့် ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်ပါလား ညီမလေးရာ”

“အရေးတကြီးကိစ္စလေး ရှိနေလို့ ပါ။ အဲဒီအဒေါ်က ပွဲစားလုပ်တာ ဆိုတော့ ဒီနေ့မနက်ပိုင်းပဲ သူနဲ့ တွေ့နိုင် တာလေ။ နေ့လယ်ဆိုအိမ်သိပ် ကပ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါကြောင့်ပါ ။ အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင် တာ ခွင့်လွှတ် နော်”

ရှားက ပြောပြောဆိုဆို ထဟန်ပြင်သဖြင့် ကျွန်တော်ပါ ရော၍ ထလို က်ရသည် ။

“ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ရှားကပင် ဦးထွန်းမြတ်မင်းတို့ အား ခေါင်းကလေးညွတ်၍ တလေး တစားနှုတ်ဆက်သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်တွေ့ရင်လည်း ခေါ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကို လည်း ကြိုရင်ဝင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက မြေနီကုန်းမှာ ပါ”

ဦးထွန်းမြတ်မင်းကတရင်းတနှီးဆိုပါသည် ။ သို့သော် သုန္ဒရီကမူ မော့မကြည့်ဘဲမုန့်ကိုသာ ငုံ့၍ စားနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျွန်တော်နှင့် ရှား ထွက်လာသောအခါ ကိုယုက အိမ်အပြင်ခြံဝထိ လိုက်ပို့သည် ။

“ကြည့်ရတာ ဦးထွန်းမြတ်မင်းတို့ က လက်ထပ်တာ သိပ်မကြာသေး ဘူးထင်တယ်”

ခြံဝနားအရောက်မှာ ရှားက ကိုယုကိုလှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းပြော သည် ။

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး...။ ဆီခိုးနားမှာ လက်ထပ်ကြတာ ခြောက်လ လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ဘာလဲ ညီမလေးက မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီလို့ ပြောချင်လို့ လား။ ဦးထွန်းမြတ်မင်းက ရုပ်ချောပါတယ်။ အသက်ကြီးတာ တစ်ခုပါပဲ။ ကံကောင်းတော့ ဇနီးချောချောလေးရတာပေါ့ ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ကိုယုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရွတ်အနောက်တွေနှင့် ...။

“ဘာလဲ ... ဒါဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကံမကောင်းဘူးလို့ ကိုယုက ပြောချင်တာလား”

ကျွန်တော်က ရှားကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အနောက်စကားပြန်ပြောသည် ။ ကိုယုက မျက်လုံး ပြူးသွားပြီး ...

“ဟာ ... ညီမလေးက ချောပါတယ်ကွာ။ ညီမလေးချောတာကမှ အလှစစ်ကွ။ ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားစေတဲ့ အလှ”

“အဲဒါတော့ အစ်ကိုကြီးမြှောက်ပြောမှန်း သိသာလွန်းတယ်”

ရှားကပါ ရယ်၍ ဝင်ပြောသည် ။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုယုတို့ တဟားဟားရယ်လိုက်မိကြ၏။

“ကဲ ... သွားပြီ ကိုယုရေ”

“ကောင်းပြီ...”

ကျွန်တော်တို့ ကိုယုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်က ရင်ထဲတွင် မရှင်း သည် ကို ရှားအား ပြောပြမိ၏။

“သုန္ဒရီကို ကိုကိုမြင်ဖူးသလိုပဲ ရှား ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာမလုံမလဲနဲ့ ။ တစ်ခုခု စိုးရိမ်နေ သလိုပဲ”

ရှား ပြုံးသည် ။

“ကိုကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“ရှားတို့ ကလော သွားစဉ်က ရထားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လေ။ ကိုကို က မေ့တက်လိုက်တာ။ ကိုကိုပဲ သူ့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးခဲ့တာ ငါးပုဒ်ရှိ နေပြီ။ နန်းတစ်လိမ် ပန်းတစ်လိမ်ရယ်၊ စိန်မျက်ခုံး ထိပ်ထားဦးရယ်၊ ကမ်းပါးဦးလိုက်ရုံအတွင်း တစ်မိနစ်ရယ်၊ တိမ်ပေါ်သို့ စိန်ခေါ်သူရယ်၊ ဆွမ်းခံရင်း ... ငှက်သင့်သူရယ် ...”

“ဟင် ... သုန္ဒရီက ... သူ သူ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်ပြီး စကားတွေထစ်သွားသည် ကိုကြည့်ပြီး ရှားက ရယ်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် ...။ ရှားမိတ်ဆွေ ကိုကိုဇာတ်လိုက်မလေးလေ။ အံ့ဩ သွားလား”

“သူ့ နာမည်က သုန္ဒရီ”

“ဒါက နာမည်အမှန်လား၊ နောက်နာမည်တစ်မျိုးလားတော့ ရှားမသိဘူး။ ကိုယုမိတ်ဆက်ပေး တာတော့ သုန္ဒရီပဲ ”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှားနဲ့ မှ လာဆုံတက်ပလေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ မူပျက်နေတာကိုး ...”

“သူ အနေခက်နေမှန်းသိလို့ ရှား ကြာကြာမနေဘဲ အကြောင်းပြပြီး စောစောပြန်လာတာ၊ ကိုယုကိုတော့ အားနာတယ်”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး ”

ယခုမှ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ရေလည်စွာ သဘောပေါက်သွားသ

ည် ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ပဓာနအချက်သုံးချက် ဘဝမှာ လိုအပ်တယ်။ ပညာအရည် အချင်းရယ် ရုပ်ရည်ရယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ရယ် ...။ ဒီသုံးချက်ညီရင် ဘဝလှတာပဲ။ အနည်းဆုံး တစ်ချက်တော့ လို တယ်။ တစ်ချက်မှ မပြည့်စုံရင်တော့ သွားပြီပေါ့။ သုန္ဒရီက ပညာအရည် အချင်းလည်း ရှိတယ်။ ရုပ်ရည်လည်း ရှိတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားက တော့ ကိုကိုသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့သူ့ပြောင်းလဲသွားပုံရပါ တယ်။ ဦးထွန်းမြတ်မင်း လို လူမျိုးကို ရလိုက်တာ သူကံ ကောင်းတာ ပဲ ပေါ့”

“အဲဒါလည်း ဘယ်လိုခွင့်ဖန်လိုက်သလဲမှ မသိတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုကိုရယ် ... ။ သူ့ဘဝကို သူ ဆက်ပြီးတော့ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် သွားနိုင်မယ် ဆိုရင် ရှားတို့ ဝမ်းသာရမှာ ပါ။ ရှား သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့ကို ချစ်လို့ ပါ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်၊ သူ့ရဲ့ အရည်အချင်း နဲ့ ဆိုရင် လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်တာနဲ့ အောင်မြင်ထွန်းပေါက် လျှမ်းလျှမ်းတောက်လာမှာ ပါလို့ ...။ မျှော်လင့် ထားသလို ထပ်တွေ့ချင်ပါတယ်လို့ ။ ခုတော့ ရှားမျှော်လင့်သလို သူ့ဘဝ လှပအေးချမ်း သွားပြီ။ ဒီအတွက် ရှားကြည်နူးမိတယ်”

ရှားနဲ့ ယှဉ်၍ ရှား လေးလေးနက်နက်ပြောသမျှကို ကျွန်တော်နားစိုက်ထောင် လာပြီးနောက် ရှားစကားဆုံး သွားသောအခါ တစ်ခွန်းဝင်ပြောဖြစ်သည် ။

“ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ပွဲတွေ့ကြသေးတာပေါ့လို့ ရှားကို ငါးကြိမ်တိတိ စိန်ခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေး လေ၊ အခုလည်း ဘယ်တော့ထပ်ပြီး စိန်ခေါ်လာဦးမလဲ မသိဘူး”

ရှား အားလျော့စွာပြုံးသည်။ ။

“စိန်ခေါ်မလာပါစေနဲ့ လို့ ရှားဆုတောင်းပါတယ်”

“ရှား စိုးရိမ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို ...။ သူ့အတွက် ရှား စိုးရိမ်စိတ်ရှိနေတယ်”

“ကဲ ... ကြိုပြီးတွေးမနေနဲ့ တော့ ရှား။ ရှားပြောသလို သူ့ပြောင်းလဲပြီး အေးချမ်းလှပတဲ့ ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး အကွေ့အကောက်ကင်းကင်း ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း နေသွားနိုင်မှာ ပါ”

“အဲဒီလိုပဲ ရှားဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

တစ်မနက်လုံးလင်းချင်းသာယာနေသော လောကကြီးရုတ်ခနဲအုံ့မှိုင်းသွားသည်။ ။ နေက တိမ်ညိုတိမ်မည်း တွေကြားမှာ ပျောက်သွားသည်။ ။ ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးက တိမ်တွေအောက်ရောက် သွားသည်။ ။

အပြောင်းအလဲတွေက မြန်လိုက်တာ ...။

မကြာမီ မိုးရွာလာတော့မည်ဟု ထင်ရသည်။ ။

*